

NEM AKAROM!

Nem akarom, hogy szédület jöjjön!
Legyen békesség rajtam s a földön.

Nem akarom a mámorok láncát,
Jöjjön békitő, meleg imádság!

Nem akarom a csókborok kelyhét;
Esték jöjjenek, szelid, szép esték!

Nem akarom az ostoros lázat;
Jöjjön életet szépítő alázat!

Nem akarom a szógyöngyök ékét,
Könyörgöm az Isten menedékét!

Nem akarom a tavaszt, ha átok,
Inkább jöjjenek kinok és sírások!

Nem adom el szívemet semmi kincsen,
Míg uram az Úr és istenem az Isten!

vitnyédi Németh István.

HARC A FÖLDEMMEL.

Csak tegnap jött el a falumból
s ma mégis harcol már velem
az az ősi szerelem.

Ma hóvirág van a hajában,
de ibolyát mond a szeme.
Hogyan harcoljak vele?

A gyöngyvirággal élém csenget;
s ha pacsirtára gondolok,
énekel és mosolyog.

A búzatáblák ringatóznak,
ha megmozdul a dereka.
— Nem győzöm le! Nem! Soha!

Az arcán ott kacag a bőség:
érett gyümölcsök s dús gerezd.
Bort kínál és nem ereszt.

S ha őszi erdők halk neszében
hozzám kúszik és átölel,
anyámat érzem közel...

Csak tegnap jött. De itt marad
és nem harcol többé velem:
földem, anyám és mindenem!

vitnyédi Németh István.